

הוכן עיני כולל עיון הדף

ת.ד. 43087, הר נוף, ירושלים 91430
טל/פקס 6515004 • daf@dafyomi.co.il

גיטין דף לב.

המקבל מתנה שאמר לאחר שבאתה מתנה לידו בלשונות דלהלן מה דינו? [תוד"ה מבוטלת].

מבוטלת, תיבטל, אי איפשי בה	בטלה היא אינה מתנה	
לא אמר כלום - וזכה בה בע"כ ¹	דבריו קיימים - ולא זכה בה ²	לפשת סוגיין
דבריו קיימים ³	לא אמר כלום	לסוגיא כריתות כד.
(מבוטלת תיבטל: לא אמר כלום) אי אפשי בה: דבריו קיימים ⁴	דבריו קיימים	לספרים דגרסי התם והכא
דבריו קיימים ⁵	לא אמר כלום	לר"י גרסינן כאן ושם
בקרקות: לא אמר כלום - והיא שלו ⁶ (מטלטלי: דבריו קיימים - וזכה המחזיק)	דבריו קיימים ⁷ - וכל המחזיק בה זכה בה	לרש"י בכריתות גרסינן כאן ושם

גיטין דף לב:

המבטל את שליח הגט או אשה שחוזרת בקידושין קודם שחלו⁸, מה הדין?

המבטל את שליח הגט	אשה שבמטלת את הקידושין	
חוזר ומגרש - השליחות נתבטלה ⁹	בטלו הקידושין ¹⁰	לרב נחמן
אינו חוזר ומגרש - הגט בטל	בטלו הקידושין	לרב ששת

¹ ונפ"מ שאם יש בע"ח גובה אותה בשבילו, והטעם שלא אמר כלום, משום שכל הלשונות הללו הם לשון עתיד, והרי כבר זכה בה ולא יכול לחזור בו.

² דכיון שהוא לשון עבר שאומר שבטלה המתנה, מהני, דהרי מודה שלא קיבל והודאת בע"ד כמאה עדים.
³ ומבינה הגמ' שם בכריתות בהו"א שהכוונה שחוזרת המתנה למקבל מתנה, ומכח זה היא מקשה על ריש לקיש שאמר שבאופן זה כל הקודם בה זכה בה, דאיך יזכה בה אחר הרי חוזרת המתנה לנותן.

⁴ ומבאר בגמ' בכריתות שהכוונה שדבריו קיימים לענין שהוא אינו זוכה בה, אכן אינה חוזרת למקבל מתנה כיון שהוא לשון עתיד ולא בטלה המתנה, אלא שאי אפשי בה הוא לשון הפקר והרי הוא כאילו עתה מפקירה וכל הקודם בה זכה בה.

⁵ ומפרש ר"י בסוגיין יש ליישב הגירסא שבכריתות ודייק דבטל מעיקרא משמע מדקתני "בטלה היא אינה מתנה לא אמר כלום" דאי משמע להבא א"כ היו דבריו קיימין והוי הפקר וכל המחזיק בה זכה, ומזה שאמר ש"לא אמר כלום" על כרחך דמעיקרא משמע, ואינו כלום משום שזה כאומר על כל מתנות שאדם נותן לחברו וזוכה בהן שאינן מתנות, וזה לא שייך (ועי"ע בתוס'). ולפ"ז למסקנא כשאומר "בטלה" במתנה לא אמר כלום כי זה הלשון הטוב לו שכן תהיה לו המתנה.

⁶ והיינו שבין בכריתות ובין בסוגיין גרסינן כפי גירסת סוגיין, ועל הקושיא של התוס' מה א"כ קשה על ריש לקיש שאמר "כל הקודם בה זכה" - הא אמרינן ד"לא אמר כלום". ביאר רש"י, דא"כ שמדין זה לא קשה על ר"ל, דר"ל מיירי דוקא במתנת מטלטלין שבאה לידו והפקירה כשאמר "אי אפשי" - ולכך הוי הפקר. אולם במתנת קרקע, הוא לא הפקיר את השדה אלא אינו חפץ שתהא המתנה קיימת.

⁷ ומפרש רש"י שמכאן מקשה הגמ' על ר"ל, דחזינן דהיכא דאהנו דבריו - דבריו קיימים וחוזרת המתנה לבעליה, וא"כ ה"ה באמר "אי אפשי" במטלטלין שג"כ דבריו קיימים כן יהיה הדין. ומתוצת הגמ', שגם כאן הכוונה שדבריו קיימים ולא חוזרת לבעליה, אלא היא הפקר.

⁸ פ"י, האומר לאשה "התקדשי לי במעות אלו בעוד לי יום", וחזרה בה קודם הקידושין.

⁹ ולא נתבטל הגט אלא רק השליחות נתבטלה, ואם חוזר בו הבעל מביטולו יכול לשוב ולגרש בגט זה.

¹⁰ וכדעת ר' יוחנן דהלכתא כוותיה, ולא קשה מהאי דינא שבטלו הקידושין על דברי רב נחמן שאמר שלא בטל הגט, דכאן י"ל שהוא ביטל את השליחות ומכח דאתי דיבור ומבטל דיבור, משא"כ שם כל מה שיש לבטל הוא רק את דיבור הקידושין.